



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Pavla Molka (soudce zpravodaj) a soudců Petra Mikeše a Kateřiny Kopečkové v právní věci žalobce: **Ing. P. R.**, zast. Mgr. Tomášem Markem, advokátem se sídlem Na Hutích 661/9, Praha 6, proti žalovanému: **Okresní soud v Nymburce**, se sídlem Soudní 996/10, Nymburk, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2022, sp. zn. P 53-16/2019, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2025, č. j. 54 Af 18/2022-88,

t a k t o :

- I. Usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2025, č. j. 54 Af 18/2022-88, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Tomáši Markovi, advokátovi, **se přiznává** za řízení o kasační stížnosti odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **19 294 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V posuzované věci je sporná otázka správného postupu pro určení procesních nástupců zemřelé původní žalobkyně v řízení u krajského soudu, a to v době neskončeného, resp. přerušeného pozůstalostního řízení. Související otázkou je, zda krajský soud mohl odmítnout žalobu vůči jednomu z procesních nástupců, který nedoložil doklad o tom, že je oprávněn v řízení o žalobě jednat samostatně.

[2] U Okresního soudu v Nymburce (dále též „okresní soud“ nebo „žalovaný“) bylo vedeno řízení s matkou žalobce (dále jen „původní žalobkyně“). Žalovaný jí uložil povinnost zaplatit soudní poplatek ve výši 120 Kč za vyhotovení stejnopisu podání a jeho příloh

soudem. Původní žalobkyně poplatek nezaplatila. Žalovaný proto přistoupil k vymáhání soudního poplatku postupem podle zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu. Dne 30. 1. 2020 žalovaný vydal exekuční příkaz na srážku ze mzdy, resp. z důchodu původní žalobkyně. Žalovaný jí následně oznámil, že vymáhaná částka byla uhrazena, a daňová exekuce tak byla zcela skončena. Původní žalobkyně i přes to dne 19. 9. 2022 podala návrh na zastavení daňové exekuce. Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 9. 2022 původní žalobkyni nevyhověl a návrh na zastavení daňové exekuce zamítl.

[3] Původní žalobkyně toto rozhodnutí žalovaného a exekuční příkaz ze dne 30. 1. 2020 napadla žalobou podanou ke Krajskému soudu v Praze (dále jen „krajský soud“). Krajský soud nejdříve usnesením ze dne 5. 4. 2023, č. j. 54 Af 18/2022-25, žalobu částečně odmítl ve vztahu k napadanému exekučnímu příkazu a stejným usnesením zamítl návrh na osvobození od soudních poplatků. Původní žalobkyně napadla usnesení o neosvobození od soudních poplatků samostatnou kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) zamítl rozsudkem ze dne 27. 6. 2023, č. j. 6 As 85/2023-13.

[4] Původní žalobkyně dne 5. 7. 2023 zemřela. Krajský soud usnesením ze dne 4. 9. 2024, č. j. 54 Af 18/2022-62, rozhodl o procesním nástupnictví po zemřelé původní žalobkyni dle § 107 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). V řízení dále pokračoval s žalobcem a jeho sestrou. Před vydáním tohoto usnesení se opakovaně dotazoval pověřené notářky (soudní komisařky) na stav pozůstalostního řízení vedeného u okresního soudu pod sp. zn. 24 D 701/2023. Notářka ve svém posledním vyjádření uvedla, že řízení o pozůstalosti bylo přerušeno a že pozůstalost spravují dva dědicové, žalobce a jeho sestra. Krajský soud tímž usnesením vyzval žalobce a jeho sestru, aby společně a nerozdílně zaplatili soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč.

[5] Usnesením ze dne 4. 2. 2025, č. j. 54 Af 18/2022-83, následně osvobodil žalobce od poplatkové povinnosti. Vůči jeho sestře však řízení zastavil, jelikož sama soudní poplatek ve stanovené lhůtě neuhradila. Stejným usnesením poté vyzval žalobce k předložení dokladu o tom, že je jako správce pozůstalosti oprávněn v řízení jednat samostatně. Žalobce na výzvu nijak nereagoval, nic nedoložil. Krajský soud proto žalobu napadeným usnesením ze dne 26. 3. 2025 vůči žalobci odmítl dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[6] Krajský soud v napadeném usnesení uvedl, že nebyla splněna podmínka řízení spočívající v aktivní žalobní legitimaci. Pozůstalost původní žalobkyně spravovali její dědicové společně. Žalobce a jeho sestra proto měli společně jednat i v soudním řízení. Krajský soud vycházel z § 1677 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“), a § 33 odst. 3 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že vůči žalobcově sestře krajský soud řízení zastavil, měl žalobce povinnost doložit, že může v řízení vystupovat samostatně. Neučinil tak. Krajský soud proto dospěl k závěru, že žalobce sám nemá procesní způsobilost. V napadeném usnesení odkázal mimo jiné na usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 12. 2008, č. j. 8 Aps 6/2007-247, č. 1773/2009 Sb. NSS, v němž se NSS zabýval významem splnění jednotlivých podmínek řízení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

pokračování

[7] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl usnesení krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) s. ř. s.

[8] Stěžovatel tvrdí, že krajský soud nesprávně aplikoval § 107 odst. 1 a 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. Nesouhlasí, že by pozůstalost původní žalobkyně spravovali oba dědicové společně, a měli tudíž společně jednat i v soudním řízení. Z § 107 odst. 2 o. s. ř. nijak neplyne povinnost procesních nástupců jednat v řízení společně. Krajský soud navíc opomněl, že právní nástupce nabývá právo či povinnost, o niž v řízení jde, do vlastní majetkové sféry, a nikoliv do pozůstalosti původní žalobkyně. Dle stěžovatele krajský soud nesprávně aplikoval § 33 odst. 3 s. ř. s. Napadené usnesení je v rozporu s judikaturou Ústavního soudu a porušuje stěžovatelovo právo na přístup k soudu, soudní ochranu, a tím i právo na spravedlivý proces. Stěžovatel současně požádal o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce. Navrhuje, aby NSS napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] NSS stěžovateli ustanovil zástupce, a to usnesením ze dne 30. 5. 2025, č. j. 8 As 92/2025-14. Osvobození od soudních poplatků, o němž již předtím rozhodl krajský soud, se dle § 36 odst. 3 s. ř. s. vztahovalo rovněž na řízení před NSS.

[10] V doplnění kasační stížnosti stěžovatel zopakoval již dříve uplatněnou kasační argumentaci. Zdůraznil, že se krajský soud dopustil nesprávného posouzení právní otázky jeho aktivní legitimace. Zastavení řízení vůči stěžovatelově sestře nezpůsobilo nedostatek stěžovatelovy aktivní legitimace. Krajský soud měl v řízení pokračovat a žalobu meritorně projednat. Odkázal na judikaturu NSS, dle níž nelze vzhledem k povaze veřejných subjektivních práv ve správním soudnictví aplikovat institut nerozlučného společenství podle § 91 odst. 2 o. s. ř. (rozsudek NSS ze dne 10. 8. 2011, č. j. 1 As 74/2011-251, č. 2410/2011 Sb. NSS). Zopakoval, že v souladu s tímto ustanovením mohl v řízení jednat samostatně. Stěžovatel trvá na zrušení napadeného usnesení.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na závěry napadeného rozhodnutí a usnesení krajského soudu. Plně se s nimi ztotožnil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] V kasační stížnosti stěžovatel uvádí důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) s. ř. s. Jak vyslovil rozšířený senát v usnesení ze dne 29. 3. 2023, č. j. 6 As 105/2021-72, č. 4484/2023 Sb. NSS, bod 29, z konstantní judikatury NSS vyplývá, že je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí návrhu, přichází pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Důvod podle písm. e) je totiž vůči ostatním důvodům speciální (rozsudky NSS ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004-98, č. 625/2005 Sb. NSS, či ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005-65, a ze dne 16. 5. 2012, č. j. 4 As 24/2012-18). Proto NSS v nyní projednávané věci bude napadené usnesení přezkoumávat pouze z důvodu spadajícího pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[13] NSS nejprve pro přehlednost shrnuje zákonná ustanovení, z nichž vycházel při posuzování kasační stížnosti.

[14] Podle § 64 s. ř. s.: *Nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro řízení ve správním soudnictví přiměřeně ustanovení první a třetí části občanského soudního řádu.*

[15] Dle § 107 odst. 1 o. s. ř.: *Jestliže účastník ztratí po zahájení řízení způsobilost být účastníkem řízení dříve, než řízení bylo pravomocně skončeno, posoudí soud podle povahy věci, zda v řízení může pokračovat. Není-li možné v řízení ihned pokračovat, soud řízení přeruší. O tom, s kým bude v řízení pokračováno, soud rozhodne usnesením.*

[16] Odst. 2 téhož ustanovení stanoví: *Ztratí-li způsobilost být účastníkem řízení fyzická osoba a umožňuje-li povaha věci pokračovat v řízení, jsou procesním nástupcem, nestanoví-li zákon jinak, ti, kteří vstoupili do práva nebo povinnosti, o něž v řízení jde.*

[17] Dle § 1677 odst. 1 o. z.: *Povolal-li zůstavitel správce pozůstalosti nebo vykonavatele závěti, spravuje pozůstalost až do potvrzení nabytí dědictví správce pozůstalosti, jinak vykonavatel závěti. Nepovolal-li zůstavitel žádného z nich, spravuje pozůstalost dědic; je-li dědiců více a neujednájí-li si nic jiného, spravují pozůstalost všichni dědicové.*

[18] V souladu s § 109 odst. 1 písm. b) o. s. ř. [s]oud řízení přeruší, *jestliže rozhodnutí závisí na otázce, kterou není v tomto řízení oprávněn řešit (...).*

[19] Podle § 48 odst. 2 písm. b) s. ř. s. [p]ředseda senátu řízení usnesením přeruší, *jestliže (...) nelze v řízení bez zbytečného odkladu pokračovat s právním nástupcem účastníka (...).*

[20] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nesprávnou aplikaci § 107 odst. 1 a 2 o. s. ř. krajským soudem. Dále tvrdí, že z § 107 odst. 2 o. s. ř. neplyne povinnost procesních nástupců jednat v soudním řízení společně. NSS se níže v odůvodnění zabývá procesním postupem krajského soudu, který po smrti původní žalobkyně určil dle citovaného ustanovení ve spojení s § 64 s. ř. s. jako procesní nástupce stěžovatele a jeho sestru. Jelikož stěžovatelova kasační stížnost míří proti usnesení o odmítnutí žaloby z důvodu nedoložení dokladu opravňujícího stěžovatele jednat v řízení samostatně, resp. pro nesplnění podmínek řízení, je přezkum NSS definován právě tímto rozsahem. Zákonnost zastavení řízení vůči stěžovatelově sestře není v tomto řízení oprávněn posuzovat. Klíčovou skutečností, kterou musí NSS přednostně posoudit, je otázka správnosti postupu při určení procesního nástupnictví, který předcházel vydání napadeného usnesení.

[21] NSS nejdříve obecně připomíná, že ztratí-li účastník způsobilost být účastníkem řízení po jeho zahájení, například pokud zemře, je krajský soud povinen zkoumat, zda může v řízení pokračovat. Krajský soud je však povinen řízení přerušit, *nelze-li v něm ihned pokračovat.* O procesních nástupcích následně rozhodne usnesením. V nyní posuzované věci je tak nezbytné nejdříve zjistit, zda bylo možné v řízení o žalobě původní žalobkyně po její smrti *ihned* pokračovat a zda nebyl namíste postup dle § 107 odst. 1, věty druhé *in fine* o. s. ř.

[22] NSS ve své judikatuře potvrdil, že v souladu s § 107 odst. 2 o. s. ř. jsou právními nástupci zemřelé fyzické osoby zpravidla její dědicové. V usnesení ze dne 19. 12. 2013, č. j. 7 Afs 61/2007-256, uvedl, že dle „*ustanovení § 460 občanského zákoníku se sice dědictví nabývá smrtí zůstavitele, ale otázka okruhu dědiců nebývá zpravidla k tomuto okamžiku jasná a její vyřešení se posouvá až do skončení dědického řízení*“. Tím spíš není v daném okamžiku mnohdy ještě jasné, v jakém rozsahu nastoupí jednotliví dědicové do práv a povinností původního žalobce.

pokračování

NSS dále v bodu 6 usnesení ze dne 2. 6. 2022, č. j. 3 As 157/2021-54, potvrdil, že rozhodnutí o procesním nástupnictví v řízení před krajským soudem je závislé na výsledku dědického řízení. Krajský soud je poté povinen o procesním nástupci rozhodnout dle § 107 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.

[23] Jelikož je v případech procesního nástupnictví u správních soudů třeba aplikovat ustanovení o. s. ř., považuje NSS za vhodné vycházet rovněž z civilistické judikatury. Dle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 6. 2006, sp. zn. 32 Odo 169/2006, v případě, „že na straně žalované nebyl znám okruh dědiců z probíhajícího dědického řízení, bylo třeba aplikovat § 109 odst. 2 písm. c) o. s. ř., podle něhož je důvod pro přerušení řízení, probíhá-li řízení, v němž je řešena otázka, která může mít význam pro rozhodnutí soudu“. Nejvyšší soud dále stanovil, že soud měl v takové případě připojit dědický spis a „pokud nebylo o dědictví rozhodnuto, mělo být řízení po vyžádání dědického spisu ve smyslu § 109 odst. 2 písm. c) o. s. ř. přerušeno, neboť takto se postupuje i v takovém případě, když v době zahájení řízení není znám okruh dědiců. Pokud tak soud neučinil, odňal účastníku možnost domáhat se svého návrhu. Oba soudy tedy pochybily, pokud žaloba byla usnesením soudu prvního stupně odmítnuta a odvolací soud toto usnesení soudu prvního stupně potvrdil.“

[24] Dále se Nejvyšší soud vyjádřil k významu § 107 odst. 1 o. s. ř. v části „ihned pokračovat v řízení“. V usnesení ze dne 15. 10. 2015, sp. zn. 21 Cdo 2238/2015, č. 78/2016 Sb. rozh. obč., Nejvyšší soud stanovil, že „[ú]vaha o tom, zda je možné v řízení ihned pokračovat, se odvíjí od povahy předmětu řízení, od osoby, která ztratila způsobilost být účastníkem řízení, popřípadě též od stavu řízení, v němž jsou zjišťováni její právní nástupci“. Stanovil tím kritéria, k nimž musí soud přihlídnout dříve, než rozhodne o procením nástupnictví.

[25] Je vhodné rovněž poukázat na skutečnost známou NSS z jeho úřední činnosti. S původní žalobkyní bylo paralelně vedeno před NSS související řízení pod sp. zn. 2 Afs 118/2023. Původní žalobkyně v něm napadla kasační stížností rozsudek krajského soudu ze dne 8. 3. 2023, č. j. 59 Af 15/2021-52, kterým zamítl její žalobu. Krajský soud v tomto řízení přezkoumával rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2021, kterým původní žalobkyni zamítl jeden z jejích dalších návrhů na zastavení exekuce. Obsahově se tak jednalo o totožné rozhodnutí jako v nyní posuzované věci. NSS v tomto ohledu považuje za klíčové poukázat na procesní postup druhého senátu NSS, který po tom, co se dozvěděl o smrti původní žalobkyně, řízení o kasační stížnosti přerušil usnesením ze dne 17. 8. 2023, č. j. 2 Afs 118/2023-31, dle § 48 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 120 s. ř. s. Toto usnesení zdůvodnil tím, že řízení bude přerušeno do chvíle, „než bude řízení o pozůstalosti po stěžovateli skončeno a bude možné určit, kdo je jejím právním nástupcem. Poté Nejvyšší správní soud rozhodne o procesním nástupnictví.“ Ze sdělení soudní komisařky na dotazy druhého senátu bylo zřejmé, že pozůstalostní řízení nebylo skončeno.

[26] Také komentářová literatura potvrzuje, že ve chvíli, kdy nebude možné *ihned* pokračovat s právním nástupcem zemřelého účastníka, soud řízení přeruší dle § 107 odst. 1 o. s. ř. Nejčastěji tomu tak bude v případě smrti fyzické osoby, na jejíž místo mají do řízení vstoupit její dědicové. V okamžiku smrti člověka totiž není ve většině případů zcela zřejmé, který z dědiců a v jakém rozsahu převzal právo či povinnost, o které v řízení jde. Soud proto řízení zpravidla přeruší až do pravomocného skončení řízení o pozůstalosti (Lavický, P. a kol. § 107. *Občanský soudní řád: Praktický komentář*. [ASPI]. Wolters Kluwer, 2016).

[27] Z výše citovaného je zjevné, že aby mohl krajský soud určit procesní nástupce po zemřelém účastníkovi a pokračovat s nimi v řízení, je nezbytné, aby bylo postaveno na jisto, v jakém rozsahu mají vstoupit jednotliví dědicové do práv a povinností původní žalobkyně. Ta zemřela dne 5. 7. 2023. Krajský soud se v následujícím období pravidelně dotazoval u pověřené soudní notářky na aktuální stav pozůstalostního řízení. Ze sdělení soudní komisařky ze dne 10. 4. 2024 je zřejmé, že řízení o pozůstalosti bylo přerušeno do doby skončení řízení o vypořádání společného jmění manželů původní žalobkyně a jejího manžela. Ve všech následujících sděleních soudní komisařka opakovaně uváděla, že řízení o pozůstalosti „*není skončeno*“. V jejím posledním sdělení evidovaném ve spisu krajského soudu ze dne 11. 12. 2024 dokonce uvedla: „(...) *správci pozůstalosti dle mého názoru nejsou oprávněni se složenými peněžními prostředky, ani s jejich částí, před skončením řízení o pozůstalosti, disponovat*“. Krajský soud i přes to usnesením ze dne 4. 9. 2024 rozhodl o procesním nástupnictví a určil, že na straně žalobkyně bude v řízení pokračovat se stěžovatelem a jeho sestrou.

[28] Z dokumentů obsažených ve spise krajského soudu je zřejmé, že nebylo možné v řízení po smrti původní žalobkyně *ihned* pokračovat. Svědčí o tom mimo jiné časové okolnosti. Původní žalobkyně zemřela na začátku července 2023. O procesním nástupnictví soud rozhodl o 14 měsíců později. Během tohoto období průběžně zjišťoval aktuální stav pozůstalostního řízení, aniž by řízení o žalobě přerušil v souladu s § 107 odst. 1, větou druhou o. s. ř.

[29] NSS konstatuje, že se krajský soud dopustil pochybení, nepřerušil-li řízení a rozhodl o procesním nástupnictví, ač mu muselo být z vyjádření soudní komisařky zřejmé, že pozůstalostní řízení dosud nebylo skončeno. V soudním řízení tak poté jednal s procesními nástupci, které sám určil, přestože u nich nebylo jisté, že budou oba rovněž právními nástupci původní žalobkyně dle výsledku řízení o pozůstalosti. Jejich účast v řízení o žalobě měla být odvislá až od pravomocného rozhodnutí v pozůstalostním řízení, které by napevno stanovilo, kdo bude dědicem ve vztahu k pohledávce, která souvisí s nyní projednávanou věcí. Krajský soud v dané fázi soudního řízení nemohl být schopen předpovědět výsledek dědického řízení. Zatížil tím řízení vadou, která měla vliv na zákonnost napadeného usnesení.

[30] Jak potvrzuje výše citovaná komentářová literatura a soudní praxe, řádným postupem je, aby krajský soud řízení přerušil do doby pravomocného skončení pozůstalostního řízení. Až v této chvíli bude totiž určeno, v jakém rozsahu mají vstoupit jednotliví dědicové do práv a povinností původní žalobkyně a budou na základě toho následně způsobit vstoupit na místo původního účastníka do probíhajícího soudního řízení. Lze si představit situaci, kdy by v řízení byl předem jasný pouze jediný dědic. V takovém případě by mohlo být namíste pokračovat v soudním řízení bez zbytečného přerušení. Takové okolnosti však v nynější věci nenastaly. Potenciálními dědici byl totiž stěžovatel a jeho sestra. Krajský soud se tedy dopustil vady v řízení.

[31] NSS připomíná, že důvodem pro zrušení rozhodnutí krajského soudu je pouze taková vada, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Takovou vadou může být také vada ve stanovení okruhu účastníků řízení (Zavřelová, J. § 103 [Důvody kasační stížnosti]. In: Jemelka, L., Podhrázký, M. a kol. *Soudní řád správní*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 919).

pokračování

[32] V nynější věci se krajský soud dopustil pochybení, které mělo vliv na zákonnost napadeného usnesení. Krajský soud napadeným usnesením nezákonně rozhodl o procesním nástupnictví stěžovatele, a to ve chvíli, kdy ještě nebylo pravomocným rozhodnutím v přerušném pozůstalostním řízení určeno, v jakém rozsahu mají vstoupit jednotliví dědicové do práv a povinností původní žalobkyně.

[33] Pro úplnost NSS dodává, že vzhledem k výše formulovaným závěrům se dále konkrétně nevyjadřoval k námitkám stěžovatele ohledně nesprávné aplikace § 33 odst. 3 s. ř. s. a § 91 odst. 2 o. s. ř. krajským soudem. NSS neposuzoval ani otázku, zda mohl stěžovatel v řízení vystupovat samostatně, jelikož řízení před krajským soudem bylo zatíženo vadou, která je důvodem pro zrušení napadeného usnesení. Před krajským soudem totiž dosud nebyla vyřešena základní otázka řízení – kdo je dědicem původní žalobkyně a zda může být stěžovatel (případně také jeho sestra) jejím procesním nástupcem. Dále bude již na krajském soudu, aby postupoval souladně se zde vyslovenými závěry, zákonnou úpravou a relevantní judikaturou a zabýval se otázkou procesního nástupnictví ve chvíli, kdy bude postaveno najisto, kdo je právním nástupcem původní žalobkyně.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Na základě výše uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.), v němž je krajský soud vázán právním názorem zde vysloveným (odst. 4 téhož ustanovení).

[35] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

[36] NSS usnesením ze dne 30. 5. 2025, č. j. 8 As 92/2025-14, ustanovil stěžovateli pro řízení o kasační stížnosti zástupce Mgr. Tomáše Marka, advokáta. Podle § 35 odst. 10 věty první s. ř. s. hradí odměnu za zastupování a hotové výdaje ustanoveného advokáta stát.

[37] Ustanovený zástupce učinil v řízení před zdejším soudem dva úkony právní služby: převzetí a příprava zastoupení včetně nahlížení do spisu NSS a písemné podání ve věci samé, kterým byl seps doplnění kasační stížnosti dle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Za každý úkon právní služby zástupci stěžovatele náleží mimosmluvní odměna v celkové výši 4 620 Kč dle § 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bodu 5 advokátního tarifu, v součtu tedy 9 240 Kč. Dále zástupci stěžovatele náleží paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 2 x 450 Kč, celkem 900 Kč. Celkově tedy 10 140 Kč.

[38] Zástupce stěžovatele dále požadoval náhradu nákladů spojených s nahlížením do spisu NSS dne 19. 6. 2025, a to konkrétně cestovné za cestu osobním motorovým vozidlem z Prahy (Na Hutích 661/9) do Brna v celkové vzdálenosti 430 km. Zástupce stěžovatele tuto cestu realizoval vozidlem Volkswagen Touareg, se spotřebou 10,9 litrů paliva na 100 km. Výše průměrné ceny za 1 litr benzínu automobilového 95 oktanů činí 35,80 Kč a základní sazba na 1 kilometr jízdy činí 5,80 Kč dle § 13 odst. 1 a 5 advokátního tarifu, ve spojení s § 157 odst. 4 písm. b) a § 158 odst. 2 až 4 zákona č. 262/2004 Sb., zákoník práce, a s § 1 písm. b) a § 4 písm. a) vyhlášky č. 475/2024 Sb., o změně sazby základní náhrady za

používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad pro rok 2025. K tomu je třeba připočíst 1 500 Kč za promeškaný čas při nahlížení do spisu. Cestovní výdaje ustanoveného zástupce tak činí 5 805,7 Kč.

[39] Zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se souhrnná částka 15 945,7 Kč zvyšuje o částku 3 348,6 Kč odpovídající 21% DPH, na celkovou částku 19 294 Kč. Tato částka bude ustanovenému zástupci stěžovatele vyplacena z účtu NSS do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[40] NSS stěžovatele závěrem upozorňuje, že tento zástupce byl ustanoven pouze pro řízení o kasační stížnosti. V dalším řízení před krajským soudem, bylo-li jeho rozhodnutí zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení, takové zastoupení již netrvá (usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 6. 2018, č. j. 8 As 167/2017-58, č. 3766/2018 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 19. srpna 2025

Pavel Molek
předseda senátu